

လူ့သဘာဝ

အကျဉ်းထောင်သုတ၊ ရသဝတ္ထုတို့များ

ထောင်မှူးကြီး သိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ବିହାରୀ
୧୫୫୦

လူ့သဘာဝ

အခန်း(၁)

နောက်ကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသော ဦးရွှေမောင်အရူးသည် အတော် ရယ်ချင်လေသည်။ ။ လူဆိုသည် မှာ မိမိလုပ်သည့်ကိစ္စ မှန်သည် ဟုတ်သည် ဟု ပင် ထင်လေ့ရှိကြလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် အများက ဘာပြောပြော မိမိလုပ်ခဲ့ခြင်းကို မှန်သည် ဟု ပင် ထင်မြဲထင်လျက် ရှိကြသည် မှာ လူတို့၏ သဘာဝပင် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးနှစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးရွှေမောင်ထောင်မှူးကြီး ယူဆချက်မှာ မှန်ချင်မှန်မည်၊ မှားသော်မှားမည်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးရွှေမောင်မှာ သူတို့ လူကြီးနှစ်ဦးအပေါ်တွင် လုပ်ပြီးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ယခု သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက် ပြုမူချက်များမှာ မှန်သည် ဟု သာ ထင်မှတ်မြဲ ထင်မှတ်လျက် ရှိနေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူလည်း လူဖြစ်၍ လူဆန်ဆန် ပြုလုပ်ခဲ့သည် ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

ဦးရွှေမောင် ခေါင်းဆောင်သော ထောင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောင်ပိုင်နှစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာသည် ကို စောင့်ကြိုခဲ့ကြလေသည်။ ။ ဦးရွှေမောင်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီးအောက် ရာထူးအကြီးဆုံး ထောင်မှူးကြီးဖြစ်သည်။ ။ အသစ်ရောက်လာမည့် ထောင်ပိုင်ကြီးကို ကြိုဆိုရန်မှာ သူ၏ တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

ထောင်ဥပဒေက ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦးသည် ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ဦး ပြောင်းလာလျှင် ကြိုဆိုရမည်၊ ထမင်းကျွေးရမည်၊ အစစလိုလေသေး မ

ရှိအောင် စီမံထားရမည်ဟူ၍ ကား ဆိုမထားပေ။ သို့ရာတွင် လူမှုရေးရာ အရ အစိုးရဌာနတိုင်းတွင် လုပ်ကြရသည် သာ ဖြစ်သည် ။ ဤသို့ လုပ်ကြရာ၌ စေတနာကော ဝေဒနာပါပါရှိမြဲ ဖြစ်၏။ စေတနာရှိ၍ လုပ်သည် ဖြစ်စေ၊ နောင်လာမည့် ဝေဒနာကို မခံစားရအောင်ဖြစ်စေ၊ ဦးရွှေမောင်သည် အထက်လူပြောင်းလာ၍ ကြိုဆိုခဲ့ရသော အကြိမ် ပေါင်းကား ရေတွက်၍ ရမည်မထင်။

အထူးသဖြင့် ဤဆရာနှစ်ဦး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့စဉ် ဝတ္တရားအရ ကြိုဆိုခဲ့သည် ကို မေ့မရအောင် ရှိနေလေသည် ။

ယခုဖော်ပြပါ ဆရာကြီးနှစ်ဦးကို ကြိုဆိုခဲ့သည့် အနက် တစ်ဦးသော ဆရာသမားကို ကြိုဆိုခဲ့စဉ်က အကြောင်းကို စပြောရပေမည်။

သင်္ဘောကလည်း ကြာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ရောက်မည့် အချိန်ကို ကျော်လွန်သွားသည် မှာ တစ်နာ ရီမက ရှိခဲ့ချေပြီ။ ဦးရွှေမောင်ခေါင်းဆောင်သည့် ထောင်အဖွဲ့သည် သင်္ဘောဆိပ်တွင် တစ်ငူငူနှင့် စောင့်နေကြရလေသည် ။ ဦးရွှေမောင်၏ အဖွဲ့တွင် သူ့အောက်ထောင်မှူးတစ်ယောက်၊ ထောင်ကြပ် ချုပ်တစ်ယောက်၊ ထောင်ကြပ်အုပ် တစ်ယောက်နှင့် ထောင်ကြပ်ခေါ်ထောင်ဝါဒါလေးဦး ပါလေသည် ။

သင်္ဘောစောင့်ရင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ စကားပြောကာနှင့် အချိန်ကို ဖြုန်းကြ ရလေ သည် ။ သင်္ဘောက တော်တော်နှင့်ပေါ်မလာ ၊ မည်မျှစောင့်ရမည်ကို မသိကြ၊ သို့နှင့် ရောက်တတ် ရာရာ စကားပြောနေကြတော့သည် ။

ထောင်မှူးလုပ်သူက အရင်စကားစလေသည် ။

“ဆရာ ... ဒီအခုပြောင်းလာမယ့် ထောင်ပိုင်နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖူးသလား

ထောင်မှူးက ဦးရွှေမောင်ကို လှမ်းမေးနေ၏။

“ဟင့်အင်း ... မလုပ်ဖူးပါဘူး”

“ဟာဆရာ ... ဒီလိုဆို ဆရာ ခေတ်မမီသေးပါဘူး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဗျ ...”

“တွေ့ပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ သူက ဘယ်သူလုပ်တာမှ ကောင်းတယ် မထင်ဘူး”

“ပြောစမ်းပါဦး ...”

“ဟာ ... ဆရာ ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း ဆော်ထည့်ဖူးတယ်”

“ခင်ဗျားကို ဆော်ထည့်ဖူးတာနဲ့ မကောင်းဘူးလား။ ကျွန်တော်တောင့် ခင်ဗျားကို ဆော်ထည့် ပေးရဦးမယ်”

ထောင်မှူးသည် ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လေသည် ။

“ဆရာ ... ဆော်ချင်ဆော်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပေါ့တာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူနဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တုန်းက သူ့အကြောင်းကို သိတာနဲ့ တစ်ချက် အလစ်မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါတောင် ဆော်ဖြစ်အောင် ဆော်တာပဲ ...”

“အေးလေ ... တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆော်ချင်ပါတယ်ဆိုတိုင်း မလွယ်ပါဘူး။ ခြင်းထဲက ကြက်မှ မဟုတ်ပဲ။ လွတ်နေတဲ့ ကြက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းကြည့်ပါလား၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ရမတဲ့ လား”

“ မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ အထက်လူနဲ့ အောက်လူပဲ ရေက အပေါ်က စီးတယ်လေဆရာ”

ဟုတ်ပါတယ် ... ညစ်ရင်တော့ ခံကြရမှာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား

တစ်ခုသာမှတ်ထား။ အစိုးရ အလုပ်၊ အစိုးရပစ္စည်း၊ အစိုးရငွေကို ခိုးမ
စားလေနဲ့ ။ ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်အဖေက မင်းကြီး ဖြစ်တောင်မ
လွတ်ဘူး။ သာမန်ကိစ္စကတော့ ရှင်းခွင့်ရှိတယ် သက်သာခွင့်ရှိတယ်။
နောက်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ပေါ့လေ။ အခုပြောင်းလာမယ့်ဆရာဟာ ကျွ
န်တော့်စိတ်ထင် သူ ဒီနေရာ နောက်ဆုံးပဲ။ သူက အသက်လည်း ကြီးပြီ။
ဟိုတုန်းက ဆိုးတယ်ထားဦး။ အခုစိတ်က ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမယ်။
ဒါမှ မဟုတ် သေချင်လို့ မိုက်နေရင်လည်း မြန်မြန်သွေးတိုးရောဂါနဲ့ ပါ
သွားအောင် ဝိုင်းလုပ် ကြတာပေါ့”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာ့ကိုပဲ အားထားရမှာ ပါပဲ ဆရာ”

“အင်း သိပ်လည်း အထင်မကြီးနဲ့ လေ။ တောင်ဝှေးလဲတော့ ဖိုးသူ
တော် ထောင်နိုင်သေး။ ဖိုးသူတော်လဲတော့ တောင်ဝှေးဘာမှ တတ်နိုင်
တာ မဟုတ်ဘူး နော် သူများအားကိုးနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အသုံးမကျဘူး
ဆိုရင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဗျ”

ထောင်မှူးသည် ရယ်နေလေသည် ။ ဤထောင်မှူးသည် ဤထောင်
သို့ ရောက်လာသည် မှာ မကြာသေး။ ဥပမိရပ်ကော
အပြောအဆိုပါမဆိုးပေ။ သို့ရာတွင် သူတွင် ချို့ယွင်းချက် အများကြီး ရှိ
သူဖြစ်သည် ။ သူသည် ထောင်မှူးကျောင်းဆင်းမဟုတ်။ ပြည်တော်သာ
ပြာတော်သီ ထောင်မှူး တစ်ဦးဖြစ်သည် ။ လူကြီးခိုင်းလိုက်လျှင် ပျာ
လောင်ပျာလောင်နှင့် သွားတော့သည် ။ ပြန်လာတော့ ဘာမှ ဟန်မကျ
ထိုမျှမကသေး၊ ရုံးအလုပ်ကိုဘာမှ နားမလည်လျှင် ကြိုးစားပါလား၊
အောက်ကျခံပြီး သင်ပါလား၊ သူစိတ်မကူး။

သူလိုပင် ထောင်ဝါဒါမှ တက်လာသော ထောင်မှူးများ စွာ ရှိကြသ
ည် ။ ဒီလိုပင် တစ်စတစ်စနှင့် သင်ယူသောအခါ အဟုတ်ကြီးမဟုတ်

တောင် အဆိုးကြီးမဟုတ်ကြတော့ပေ၊ လုံးဝ သင်မရသူတော့ ရှိသည် ။
ဤလိုလူစားထဲတွင် ရွှေမောင်၏ တပည့်ကျော် ဤထောင်မှူးတစ်ဦးလည်း အပါအဝင်ဖြစ် လေသည် ။

သူသည် ဤထောင်ကိုရောက်ပြီး မကြာမီ အလုပ်မတတ်သည့်အထဲ ထောင်မှူးသုံးဦးခန့်နှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ ထိုထောင်မှူးများက ဦးရွှေမောင် ပြောထား၍ ငြိမ်နေကြရှာသည် ။ သူပင် ယခု ပြောင်းရွှေ့လာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို ပြောနေပြန်သည် ။

ထောင်မှူးများ သည် ပြောင်းရွှေ့လာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို စုံစမ်းတတ်ကြသည် ။ အတူ မလုပ်ဖူးက ဤကဲ့သို့ မေးစမ်းလေ့ ရှိထားကြသည် ။ ထောင်မှူးများ ပင် ဤမျှမနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေကြလျှင် အထက်လူအောက်လူ လက်တစ်လုံးကွာ၊ လင်မယားကဲ့သို့ လုပ်ကြရမည့် ထောင်မှူးကြီး လုပ်သူက မစုံစမ်းဘဲ နေကြပါမည်လား။

ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်သည် ရောက်လာမည့် ထောင်ပိုင်နှင့် မည်သည့်ထောင်တွင် မှ မကြုံခဲ့ဘူးပေ၊ ရောက်လာမည့် သူလည်း အင်္ဂလိပ်လုပ် ရေမရောထောင်မှူး၊ ဦးရွှေမောင်လည်း အင်္ဂလိပ်လုပ် ရေမရောထောင်မှူးဖြစ်သည် ။ ဟိုက အသက်ကြီးသည် ၊ လုပ်သက်ကြီးသည် ။ တစ်ဦး ကိုတစ်ဦး မတွေ့ဖူးသည့်တိုင် ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင် ကြားဖူးကြသည် သာ ဖြစ်သည် ။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်မှူးများများ စားစား ရှိသည် မဟုတ်။ အမြဲ တမ်းထောင်မှူး-၁၅၄-ဦး သာ ရှိသည် ။ သို့ရာတွင် ဦးရွှေမောင်တို့ အမြဲ တမ်း မရသေးမီ စစ်ဖြစ်ပွားကာ တိုင်းပြည်ပျက်ခဲ့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးထောင်မှူးလုပ်ဖက်ဟု ပြောရပေမည်။ ထောင်မှူးကြီး များ အနက် အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို မမြင်ဖူးလိုက်သော ထောင်မှူးကြီးပေါင်း

များစွာ ရှိကြသည်။ ။ ထောင်ပိုင်ကြီးများ မည်မျှဆိုးဆိုး တစ်ကြောင်းမထောက်တစ်ကြောင်း ထောက်လိမ့်မည်ဟု ဦးရွှေမောင်က ထင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ။

ပြောင်းလာမည့် ထောင်ပိုင်အကြောင်းကို သိရသမျှ အဆိုးလည်း ပါ၍ အကောင်းလည်း ပါလေ သည်။ ။ မည်သူကား အကောင်းချည်း ရှိပါမည်နည်း။

ဦးရွှေမောင်တို့ ဆက်လက်စောင့်ကြည့်နေသည်။ ။ သင်္ဘောကို လမ်းတွင် မြွေကိုက်သလားမသိ ဒီနေ့မှ ထူးခြားစွာ နောက်ကျနေ၏။

ထောင်နှင့် သင်္ဘောဆိပ်သည် များစွာမဝေးပေ။ သင်္ဘောအချိန်မှန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ပြီး ဦးရွှေမောင်သည် ထမင်းပင်မစားဘဲ သင်္ဘောရောက်ချိန်တန်၍ ရုံးခန်းမှ ထွက်လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ။ အရေးထဲ တစ်နာရီနှင့်မရောက်၊ နှစ်နာရီနှင့်မရောက်သောအခါ ဗိုက်ထဲမှ တစ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်လာလေရာ သူသည် ထောင်မှူးအား ပြောထားခဲ့ပြီး ထမင်းစားရန်စက်ဘီးနှင့် အိမ်သို့ လစ်လာ ခဲ့လေသည်။ ။

ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားကာ ရှိသေးသည်။ ။ သင်္ဘောက ဥဩပေးဝင်လာလေရာ မထူးပါဘူးဟု ဆိုကာ ဝအောင်ပင် စားလိုက်တော့သည်။ ။ ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားစဉ်ပင် ထောင်ပိုင်ကြီး အိမ်သားများ ကားတစ်စီးနှင့်ရောက်သံကို ကြားရ၏။ ပစ္စည်းများကိုမူ ထောင်မှူးနှင့် ကျန်ရစ်သူများ တာဝန် ယူထားကြမည်မှာ မေးစရာ မလိုပါပေ။

ဦးရွှေမောင် ထမင်းစားပြီး ထောင်ပိုင်ထံသို့ တန်းသွားလေသည်။ ။ ဦးရွှေမောင်က သင်္ဘော နောက်ကျပုံ၊ မည်မျှစောင့်ရပုံကို ပြောပြသည်။ ။ ထောင်ပိုင်ကြီးကမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိဆိုရာ၌ နဂိုရ်က နှုတ်နည်းသူများမှာ အေးတိအေးစက် ရှိတတ်ကြသည်။

။ ဦးရွှေမောင်က ကိုယ့်လူတေမိနဲ့ ဆွေမျိုးကိုးဟု ထင်ပြီးပြန်ခဲ့သည် ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံကြလျှင် လောကဝတ်အရ ကျွေးရန်မွေးရန်တာဝန်က ရှိကြသည် ။ မရောက်မီ လာလျှင်လာခြင်း စားရအောင်ဟု ပြင်ဆင်ထားကြသည် လည်း ရှိသည် ။ အေးအေး ဆေးဆေး တစ်နပ်တော့ ကျကျနန ကျွေးကြသည် လည်း ရှိသည် ။

ဤထောင်ပိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ အထက်ပါ နှစ်မျိုးအနက် မည်သည်က ကောင်းပါမည်နည်းဟု ဦးရွှေမောင် စဉ်းစားခဲ့သည် ။ လာလျှင်လာချင်း ကျွေးရအောင် လူဘယ်နှယောက် ပါလာသလဲ၊ ဘာဘာသာကို ကိုးကွယ်သလဲ၊ ဘာဟင်းစားသလဲသိရန်မှာ သိဖူး ကြုံဖူးသူမဟုတ်၍ မသိပေ။ တချို့ကို ကြုံဖူးခဲ့သည် ။ ချက်ပြုတ်ထားပြီးမှ ဘာသာမတူ၍ မစားသူ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနှင့် သူများ အိမ်မှ ချက်သည် ကို မစားဘူးဟု မင်းတြားစိတ်လား၊ ခွေးစိတ်လား ရှိသူများကို တွေ့ဖူးရာ ဒေါသပင် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည် ။ သို့နှင့် ဤဆရာအတွက် ဦးရွှေမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ ရောက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေးမှ ကျွေးမည်ဟူ၏။

မည်သည့် အိမ်ထောင်ပြောင်း ခရီးသွား လူသိုက်မဆို အစားအသောက်ကို စီစဉ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့ လာတတ်ကြပေသည် ။ အလွန်ရင်းနှီးသူ ခရီးထောက်သူများ တို့ သာ ရင်းနှီးသူကို အပူကပ်ပြီး စားသောက် ကြလေသည် ။

ထောင်ပိုင်ကြီးရောက်၍ နောက်တစ်နေ့ ထောင်သို့ တောက်လျှောက် ဝင်တော့သည် ။ ဤထောင် တွင် ထောင်ပိုင်ရရှိခဲ့သည် မှာ ရက်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။ ထောင်ဥပဒေအရ ထောင်ပိုင်တစ်ဦး မရှိစဉ်ထောင်ကို ထောင်မှူးကြီးက တာဝန်ခံရသည် မဟုတ်၊ ထောင်မှူးမှာ သာ၍ ဝေးသေး၏။ ဥပဒေအရ မြို့ပေါ်မှ အကြီးဆုံး တရားသူကြီး တစ်ဦးကို

ထောင်တာဝန်ယူရန် ခရိုင်ဝန်က လွှတ်ပေးရ၏။ တရားသူကြီးတစ်ဦး လာတော့လာပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့အလုပ်မဟုတ်၍ စိတ်မဝင်စား၊ ထောင်အလုပ်ကိုသိလည်း မသိ တချို့များ သူထောင်ချထားသော အကျဉ်းသားနှင့် မတွေ့လိုဆိုကာ ထောင်ထဲသို့ ဝင်ပင်မဝင်ကြ၊ ဝင်လျှင်လည်း အကျဉ်းသားများက ထောင်ပိုင် အစစ်မဟုတ်၍ ထောင်မှူးကြီးကိုသာ ကြောက်ပြီး သူ့ကို မသိလိုက်မသိဘာသာ နေကြ၏။

တိုတိုပြောရလျှင် တရားသူကြီးသည် ထောင်ကို လက်ခံပါသည် ဟု စတိမျှသာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ထောင်သို့လာပင် မလာကြပေ။ အလွန်အရေးကြီးက အကြောင်းကြားပါရန်ဟု ထောင်မှူးကြီး လုပ်သူနှင့် နားလည်မှု ယူထားသည် က များ လေ၏။ ယင်းသို့လျှင် ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်ပိုင် မရောက်မီ တစ်ဦးတည်း စခန်းသွားနေခဲ့သည် ကို အထူး မေးစရာမလိုပေ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဝင်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မုဆိုးနောက်လိုက်ခွေး လိုက်ရသလို ဦးရွှေမောင်က လမ်းပြလိုက်ရလေ တော့သည်။ ။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိနှင့် ရှေ့က လျှောက်သွားနေရာ လူကြီးက အကောင်း၊ သူကလည်း နောက်မှ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်နေလေ၏။ တစ်နေရာ အရောက်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ထောင်ကြပ်တစ်ဦးအား မေးမြန်းလေသည်။ ။

“မင်းလုပ်သက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော် ငါးနှစ်ရှိပြီဆရာ ...”

“ဘာကွ ... မင်းတို့ က ထောင်မှူးကြီးကိုလည်း ဆရာ ငါ့ကိုလည်း

ဆရာလားကွ”

ထောင်ကြပ်ကလေးသည် မျက်နှာ ညှိုးသွားလေသည်။ ။

ထောင်ပိုင်ကြီးက နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးပဲ ရှေ့သို့ ဆက်လက် ချီတက်တော်မူလေသည်။ ။ ဦးရွှေမောင်က နောက်က လိုက်ရပြန်၏။

ထောင်တစ်ထောင်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်သေးသည်။ ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ အမေးအစမ်းမရှိ။ အင်း ... ဆရာခေါ်တာတောင် မကြိုက်သေးတဲ့ လူနက်ဖြန် ထမင်းကျွေးမှာ ခဏထားလိုက်ဦးမှ ထင်ပါရဲ့ ဟု ဦးရွှေမောင်က စဉ်းစားရင်း စေတနာတွေ ပိုလာခဲ့လေသည်။ ။

တစ်နေ့အတွက် တောင်လုပ်မြောက်လုပ်နှင့် အချိန်ကုန်သွားလေသည်။ ။ လုပ်စရာရှိသည် ကို စာရေး ကြီးနှင့် စခန်းသွားနေသည် ကို မြင်ရသည်။ ။ အခေါ်တော့မရှိ၊ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ပျူပျူငှာငှာ လုပ်တတ်သူ မဟုတ်၍ ခိုင်းသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ရန် စောင့်နေခဲ့သည်။ ။ ထောင်တစ်ပတ်ကြီး ငါးဧကခန့် အတူလျှောက်သွား သွားခဲ့သည် ပင် ဘာစကားမျှ မပြောသူကို ရွှေမောင်က သူစကားပြောရန် လည်ပင်းကို ညှစ်နိုင်သလား။ နောက်တစ်နေ့ ဦးရွှေမောင်သည် ထောင်တွင်းသို့ စောစောစီးစီး ဝင်သွားလေသည်။ ။ ဝင်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဈေးဦးပေါက်အတိုင်းအတာနှင့် တွေ့ရတော့သည်။ ။

“ဆရာ...ဒီလူ ကျွန်တော့်ကို ခံရိုက်မလို့ လုပ်ပါတယ်”

ဦးရွှေမောင် စစ်ဆေးရတော့သည်။ ။ တိုင်သူမှာ ထောင်ကြပ်အုပ်ဖြစ်သည်။ ။ ထောင်ကြပ်အုပ်မှာ ရဲဘက်မှ စာသင်အဆင့်ဖြစ်သည်။ ။ သေချာစွာ စစ်ဆေးရာ ထောင်ကြပ်အုပ်တိုင်ကြားသူသည် ထမင်းဖိုတွင် တာဝန်ကျသူဖြစ်သည်။ ။ ထောင်ကန်ထရိုက်တာက ဟင်းသီးဟင်းရွက်လာသွင်းရာ ဖိုခေါင်းခေါ် ဖိုသူကြီးနှင့် ချိန်တွယ်ပြီး ယူ

ထားလိုက်သည်။ ။ ထောင်ကြပ်အုပ် ဖိုကိုပတ်နေစဉ် ယခုအတိုင်ခံရသော အကျဉ်းသားက ဟင်းရွက်ကိုနှိုက်ယူ၏။ ဖိုခေါင်းနှင့် ဤအကျဉ်းသား စကားများကြလေသည်။ ။ အမှန်မှာ သူနှင့် ဘာမှ ဆိုင်သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူသည် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားအဖြစ် ထောင်တွင်း၌ နာမည်ကြီးရေပေါ်ဆီ ခေတ်စားနေသူဖြစ်သည်။ ။ တာဝန်ရှိသော ထောင်ကြပ်အုပ်က အကျဉ်းသားအား ယူမသွားရန်ပြောသည်။ ။ ထိုအခါ သူက ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း သွားကို ဖြဲပြဲတော့သည်။ ။ သွားကိုဖြဲပြဲသော ထိုအကျဉ်းသားအား ထောင်ကြပ်အုပ်သည် ထောင်မှူးကြီး ရွှေမောင်ထံ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဦးရွှေမောင်သည် သူတို့ အရှုပ်အရှင်းကို စစ်ရ၏။ စစ်နေစဉ်ပင်လျှင် အမောင်အကျဉ်းသားက ဦးရွှေမောင်ကို မထိလေးစားလုပ်လေရာ စိတ်မြန်လှသော ရွှေမောင်ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်း သားအား တိုက်ပိတ်ရန် အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ် လိုက်လေသည်။ ။ ဦးရွှေမောင်က ‘ခေါ်သွား၊ တိုက်ပိတ်ထားလိုက်’ဟု အော်လိုက်စဉ် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဦးရွှေမောင်အား ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီး သူ့ရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားသည် ကို မြင်ရ၏။

ကိစ္စတစ်ခု အေးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှ ဤအမှုကို ထောင်ပိုင်ထံ အမှုတင်မည်ဟု ဦးရွှေမောင်က ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်စရာရှိသည် ကို လုပ်မည်ဟု အပြင် စာရေးလေးတစ်ဦးက ထောင်ပိုင်ကြီးထံမှ ပို့လိုက် သော စာရွက်တစ်ရွက်ကို လာပေးတော့သည်။ ။

ဘာပါလိမ့်ဟု ဦးရွှေမောင်က အရေးတစ်ကြီး ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရတော့သည်။ ။

“အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို ကျုပ်အမိန့်မရှိဘဲ မည်သည့်အတွက် တိုက်

ပိတ်သည် ကို အမြန် ထုချေ ပါ” ဟူ၏။

ဦးရွှေမောင်၏ မျက်လုံးသည် ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားလေသည် ။

ထောင်မှူးကြီးတစ်ဦး တိုက်ပိတ်ပြီး အမှုကို ဆက်လက်အရေးယူနေသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထောင်ပိုင်က ထုချေလွှာတောင်းသည် မှာ ဗမာပြည်တွင် ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဟု ဦးရွှေမောင် ယူဆမိသည် ။

အကျဉ်းသားတစ်ဦးကို အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုက်ပိတ်ထားခဲ့ခြင်းမှ ပုလိပ်များက တရားခံကို ရုံး မတင်မီ ချုပ်ထားခြင်းသဘောနှင့် တူလေသည် ။ ပုလိပ်များ သည် တိုင်ချက်ရက အမှုဖွင့်လေသည် ။ စစ်ဆေးသူ အရာရှိက စစ်ဆေး၍ သက်သေခိုင်လုံလျှင် တရားခံကိုဖမ်းတော့သည် ။ မည်သူ့ကိုမှ အမိန့်တောင်းခံစရာ မလိုပေ။

သို့ရာတွင် ထောင်ဥပဒေကား ထိုသို့မဟုတ်။ တိုက်ပိတ်နိုင်သောအမိန့်မှာ ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိတို့ တွင် သာ ရှိကြပေသည် ။ ထောင်မှူးကြီးတွင် မရှိ၊ ထောင်မှူးတွင် သာ၍ မရှိ။ သို့သော် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထောင်မှူးနှင့် ထောင်မှူးကြီးတို့ သည် အကျဉ်းသားကို တိုက်ပိတ်ကြသည် မှာ ထောင်တည်စကပင် ဖြစ်သည် ။ ပိတ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ထောင်ပိုင်ကို ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တိုက်ပိတ်ထားပါသည် ဟု အစီရင်ခံလိုက်လျှင် ပြီးလေသည် ။ အမှုကို ထောင်ပိုင်ရုံးသို့ တင်သောအခါ ထောင်ပိုင်သဘော လွှတ်ချင်လွှတ်၊ ပိတ်ချင်ပိတ်။ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်တာဝန်ခံတို့ နှင့် ပတ်သက်၍ အများ သိစေရန် ဖော်ပြလိုသောအချက် ရှိနေ၏။

ယခင်အင်္ဂလိပ်ခေတ်တွင် ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ပိုင်ကလေးနှင့် ထောင်ပိုင်ဟု ရှိခဲ့လေသည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်ကလေးမှာ

ဂေဇတ်ဝင်အရာရှိများ ဖြစ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်ပိုင်ကြီးမှာ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးများ ဖြစ်၍ ထောင်ပိုင်ကလေးမှာ ထောင်မှူးကြီးမှ တက်ဖြစ် သောသူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ယခုခေတ်တွင် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိဟု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ထောင်တာဝန်ခံနှင့် ထောင်ပိုင်မှာ မတူကြသော်လည်း တာဝန်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ဦး စလုံး ငွေရေးကြေးရေးတွင် တာဝန်ရှိ တာဝန်ခံကြရသော အရာရှိများ ဖြစ်ကြသည်။ ထောင် အုပ်ချုပ်ရေးတွင် လည်း အာဏာအပ်နှင်းခြင်း ခံရသည် မှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ကွဲပြားသည် မှာ ထောင်ပိုင် ဝန်က ဗဟိုထောင်ကြီးနှင့် ခရိုင်ထောင်ကြီးများကို အုပ်ချုပ်၍ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက ခရိုင် ထောင်ကလေးများကို အုပ်ချုပ်ကြရသည်။

အစစ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရခြင်း၊ တာဝန်ခံကြရခြင်း အတူတူတွင် ထောင်ပိုင်က သာနေသောအချက်ပင် ရှိနေသည်။ သာသည် မှာ သူ့အောက်တွင် ထောင်မှူးကြီးထားပေးပြီး ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက ထောင်မှူးကြီးမရပဲ ထောင်မှူးတစ်ဦး၊ နှစ်ဦးနှင့် ကုန်းနေအောင် လုပ်ကြရလေသည်။ ဤမျှ တာဝန်ကြီးစွာ လုပ်ရပါလျက် ထောင်ပိုင်ကို လစာရင်း(၃၅၀)၊ ဝန်ထောက်တန်း ဂေဇက်ဝင်လုပ်ပြီး ထောက်တာဝန်ခံ မှာ လစာ (၃၃၀)နှင့် အထက်တန်း အရာရှိ လည်း မမည်၊ အောက်တန်းမြို့ပိုင် တန်းထက်လည်း မကသော အရာရှိများ အဖြစ် ထားသည် ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ထောင်ပိုင်ဝန်ဆိုသူ ကြီးကြီးမာမာနှင့် အထက်မကျ အောက်မကျ အလုံးကြီး ဆိုနေသော အတန်းရှိ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိတို့ မှာ နီးတစ်ခြမ်းကွာ ဘဝရောက်အောင် ဖန်တီးထားကြသည် မှာ ဘာ

အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိသဖြင့် ပြုပြင်ရန်အချိန်သို့ ရောက်နေပြီဟု ယူဆရပေသည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဖန် ထောင်ပိုင်ဝန်များ အနက် အရွေးချယ်ခံတန်း အကြီးကြီးမာစတာလေးဦး ရှိပြန်သည်။ ။ သူတို့ လစာရင်းမှာ ၈၀၀ကျပ်ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် (၃၅၀)ကျပ်စားနှင့် နာမည်ချင်းတူနေကြ ပြန်သည်။ ။ တစ်ဦးကလည်း ထောင်ပိုင်ဝန်၊ တစ်ဦးကလည်း ထောင်ပိုင်ဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ ခွဲခြား မှုမရှိပေ။ ဖြစ်သင့်သည် မှာ (၃၅၀)ကျပ်စား ထောင်ပိုင်မှာ ဝန်ထောက်တန်းသာဖြစ်၍ အတိအကျ ခေါ်သင့်သည် မှာ ထောင်ပိုင်ဝန်ထောက်ဟု လွှဲပြောင်းခေါ်ကြရန် သင့်လေသည်။ ။

ထိုနည်းတူစွာ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိမှာ ဘာလိုလို၊ ညာလိုလိုနှင့် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ။ အမည် မှာ လည်း အဆင်မပြေပေ။ ထောင်ပိုင်လို ထောင်ကို တာဝန်ခံရသည် သာဖြစ်သည်။ ။ ရုံးဝန်ထောက် ဟု ခေါ်သော စာရေးအကြီးဆုံး အစားတစားသည် ရုံးကြီးများ တွင် ရှိကြလေသည်။ ။ သူတို့ လည်း ထောင်တာဝန်ခံကဲ့သို့ လစာရင်း (၃၀၀)ကျပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ဝန်ထောက်ဟု လူအခေါ် ကောင်းကြလေသည်။ ။ ရုံးဝန်ထောက်အလုပ်မှာ ထောင်တာဝန်ခံနှင့် တာဝန်ချင်း တူကြသည် မဟုတ်။ ။ ထောင်တာဝန်ခံက အကျဉ်းသားလခစား အမှုထမ်းများ နှင့် အထူးသဖြင့် ဂေဇက်ဝင် အရာရှိတို့ နှင့်အတူ ငွေကြေး ထိန်းသိမ်းရသူ ဖြစ်၏။ ရုံးဝန်ထောက်မှာ စက္ကူပေါ်မှာ အလုပ်မျှသာ ရှိသည်။ ။ ထောင်တာဝန်ခံအလုပ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ မဖြစ်။ သို့သည် ပင် ထောင်တာဝန်ခံမှာ ဝန်ထောက်ဟူသော အမည်နာမ မစားရသည့် ပညတ်လေးတစ်ခုကိုပင် မရရှာ၍ အပြင်လူများက ရှုပ်ထွေးလှသော ထောင်တာဝန်ခံအမည်ကို မခေါ်တတ်သဖြင့် ထောင်မှူးကြီးဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထောင်ပိုင်ကြီး ဟူ

၍ လည်းကောင်း ခေါ်နေကြသည် မှာ ငါးမည်ရ ပြည်ရွှေဘိုဘဝသို့ လှ လှကြီး ရောက်နေ ကြလေသတည်း။

အခန်း(၂)

ထောင်ပိုင်းကြီးကအကျဉ်းသားကိုတိုက်ပိတ်မှုနှင့် ထောင်မှူးကြီး အား ထုချေလွှာတောင်းသည် မှာ အရှက်ခွဲခြင်း၊ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ခြင်း ပင်ဖြစ်သည် ။ ထောင်တစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးသည် များ စွာအ ရေးပါလှသည် ။ စစ်တပ်တွင် ‘အဂ္ဂူတင့်’ခေါ် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးနေရာန င့် တူပေသည် ။ ထောင်မှူးကြီးကောင်းလျှင် ထောင်ပိုင်များ အိပ်စားနေ နိုင်ကြသည် ။ ယခု သူ့ကို လုပ်ကျွေးမည့် ထောင်မှူးကြီးကို အကြောင်းမဲ့ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်ပေပြီ။ ရွှေမောင်သည် ကြောက်ပါပြီခင်ဗျာ... နောင် ကို မလုပ်တော့ပါဘူးဟု ထုချေလွှာပေးလိုက်ပြီး ကျွေးရန်စီစဉ်ထားသ ည့် ထမင်းကိုလည်း ပိုက်ဆံအကုန်ခံ၍ မလုပ်တော့။ ကျွေးနေလျှင်အား ရှိပြီး အများကို နှိပ်စက်မည့်သူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည် ။

ထိုနေ့မှ စ၍ ဦးရွှေမောင်သည် ငွေကိုင်သည့်စာရင်းကိုလည်း အပ်လို က်သည် ။ ရုံးအလုပ် စက္ကူ ပေါ်မှ လာသည့် ထောင်မှူးများ အလုပ်ကိုလည်း စစ်ဆေးခြင်းမပြုတော့။ ဤအလုပ်များမှာ သူဟာနှင့်သူ တာဝန်ရှိကြသည် သာဖြစ်သည် ။ ရှေးက အလုပ်မတတ်သော ထောင်မှူး၊ ထောင်ပိုင် အအော်အငေါက်ခံရသော ထောင်မှူးများကို သ နား၍ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးခဲ့သည် ။ ထိုအခါ ဘာသံမှ မကြားရ။ အချိန်တ န်က အလုပ်ပြီးသည် ။ ဆူခြင်း၊ ပူခြင်းမရှိ။ လူကြီး နားအေးသည် ။ ယခု ထောင်မှူးကြီးက ငွေစာရင်းကို မကိုင်သောအခါ ထောင်ပိုင်ကိုယ်တိုင်

ကိုင်ရပေသည် ။

ဦးရွှေမောင်သည် အလွန် အလုပ်သက်သာသွားလေသည် ။ ဟိုယခင်က လချုပ် မသွားသေးဘူး လား၊ ငွေစာရင်း မပြီးသေးဘူးလားနှင့် ပူပန်ခဲ့ရသည် ။ ယခုပူစရာမလို ကိုယ့်ဆရာ အရောက်ပင် နောက်ကျသည်ဟု ဦးရွှေမောင်က ထင်လေသည် ။ အကျဉ်းသားကို တိုက်ပိတ်သည် မှာ ထောင်မှူး ကြီးတိုင်းကို ထောင်ပိုင်ကအခွင့်အရေး ပေးထားလေ့ရှိသည် ။ ထောင်ပိုင်သည် ထောင်အတွင်းတွင် အမြဲရှိသူမဟုတ်။ ရှိသူမှာ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်မှူးများ သာဖြစ်သည် ။ အရေးကြုံ၍ တိုက်ပိတ်ရန် ထောင်ပိုင်လာသည့်အထိ စောင့်ရမည်ဆိုလျှင် ထောင်ကြီးကို မီးလောင်သည် အထိ ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။ အမှုဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းတိုက်ပိတ်သည်မှာ လုံခြုံမှု၊ စည်းကမ်း သေဝပ်မှုအတွက်သာ ဖြစ်သည် ။

တစ်ကြိမ်က ထောင်ကြီးတစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးကို ထောင်ပိုင်က တိုက်ပိတ်ခွင့်မပေးပဲ ထားဖူးတယ်။ တစ်နေ့တွင် အကျဉ်းသားများ အုပ်လိုက်ချရိုက်ကြရာ တိုက်ပိတ်ခွင့်မရှိသော ထောင်မှူးများ သည် ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည် ။ နောင်အခါ ထောင်ပိုင်က ကြည့်လုပ်ကြပါဦးကွယ် ရှိဟု ငိုချင်းရှည်ကို ရွတ်ဆိုရှာလေသည် ။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် တစ်ထောင်လုံးကို တာဝန်အရှိဆုံးလူ မှန်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် လက်အောက် လူအရာရှိများကို ထိုက်တန်သော အခွင့်အာဏာကိုမပေးလျှင် သူသည် သူမသာ သူလုပ်သည် နှင့် တူလေတော့သည် ။

အကျဉ်းသားရန်ဖြစ် “ဟေ့....ထောင်ပိုင်ကြီးဆီခေါ်သွား” အမှူထမ်းလစာကိစ္စပေါ် “ဟေ့...ထောင်ပိုင်ကြီးဆီခေါ်သွား” ဦးရွှေမောင်၏ အလုပ်သည် လက်ညှိုးထိုးရုံနှင့် ပြီးလေသည် ။ အဲ... မကြာပါပေ။

ထောင်ပိုင်ကြီး ဝလေချီးလည်လာတော့သည်။ သာ၍ ခက်သည် မှာ ယခင်က ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် မတည့်ပါဘူးဟု ဆိုသော ထောင်မှူးသည် ယခုထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် အလွန်လေးပေး ဖြောင့်ကာ မှန်ပါတွေ ဘာတွေနှင့် ပြောဟောမှုကြောင့် ထောင်ပိုင်ကြီး၏ နားတွင် အတော်ကြီး ဆိမ့်နေသလားမသိ။ ထွက်စေ၊ ဝင်စေ၊ စေတစ်လုံးရပြီး အလွမ်းသင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထောင်မှူးများမှာ ကိုယ့်သားမယားနှင့်ကိုယ် အလုပ်ပြီးက အေးအေးနေကြသည်။ အလွန်ခင် ကြမှ တစ်ခါတစ်ရံ ထောင်ပိုင်ထောင်မှူးကြီးအိမ် လာလည်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မှန်ပါဟု ပြောသော ထောင်မှူးမှာ နေ့စဉ်သားမယားနှင့် ခစားလေသောအခါ တခြားထောင်မှူးများ ပြိုဟ်ဝင်လေ တော့သည်။

ရုံးအလုပ်လုပ်သည့် စာရေးကြီးသည် ခွင့်ယူပြေးလေသည်။ ထောင်မှူးများ ရန်ဖြစ်ကြလေသည်။ အကျဉ်းသားများ သပိတ်မှောက်ကြလေသည်။ ထောင်ကြပ်များ စာထုပ်ကိုစီနှင့် မင်းကြီးရုံးကို ပိုက် ဆံ ၁၅ ပြား အကုန်ခံ၍ ပစ်ကြလေသည်။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း တစ်မှောင့် လာသမျှ ပြန်ဖြေခြင်းမရှိ၊ တွေ့သမျှဖမ်း အားလုံးရုံးတင် တစ်နေ့တစ်နေ့ကို အကျဉ်းသားရော၊ ဝါဒါထောင်မှူးသုံးဆယ်ခန့်ကို ထောင်ပိုင်ကြီးရှေ့သို့ ခပ်တည်တည် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ယခင်ကသုံးနှစ်ပေါင်း အပြစ်ဒဏ်စာရင်းမှာ ရွှေမောင်အလုပ်ပြမှုနှင့် သုံးလအတွင်း သုံးနှစ်ပေါင်းစာရင်းကို ကျော်လွန်သွားလေသည်။

ထောင်ပိုင်ကြီး၏ မျက်လုံးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ လည်၍ လည်၍ လာသည်။ အသားအရေ တို့ သည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်လာသည်။ စိတ်တိုလာသည်။ ရူးချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။ မင်းကြီးရုံးက အလုပ်နှင့်ပ

တံသက်၍ ဆော်ထည့်သည့်စာ ရောက်လာသည်။ ။ အလုပ်တစ်ခု တစ်ခါ နှင့် မပြီး နှစ်ခါနှင့်လည်း မပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံ ကြားရသည်။ ။

တခြားအရေးထက် အကျဉ်းသားအရေးက စိတ်မအေးစရာ ကြုံလာသည်။ ။ ထောင်တွင် ထောင် မှူးကြီး ပါဝါမရှိမှန်း သိသောအခါ ထောင်မှူးကို အကျဉ်းသားက မျောက်ဟု သာ ထင်သည်။ ။ ဦးရွှေမောင်က အကျဉ်းသား ထောင်ဖောက်မပြေးရန်သာ ဂရုစိုက်တော့သည်။ ။

မင်းသမီး မေမေဝင်း၏ ၁၂ လရာသီ သီချင်းကဲ့သို့ တန်ဆောင်မုန်း မောင်ဖုန်းမလာလို့ တပို့တွဲ မောင်နှင့်လွဲဆိုသလို တစ်လတွင် တစ်ခုမဖြစ် တစ်ခုဖြစ်ဖြစ်နေရာ နောင်တော့ ဆရာကြီး လဲလေ တော့သတည်း။

ဆရာကြီး အသေကို ရွှေမောင် အမှန်စောင့်ခဲ့ပါသည်။ ။ သူသည် ဖုတ် လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် အတော် အသက်ပြင်းသူဖြစ်သည်။ ။ သေခါနီးကျမှ ရွှေမောင်ကို ခေါ်သည်။ ။ ခွင့်သွားရမှာ စိုးသည် ထင်၏။ ပင်စင်လည်း နီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထောင်ကြီးကို ဦးရွှေမောင်အား အပ်လေသည်။ ။ ကြည့်ပါဦး ... ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်။ ပစ်မထား ပါနှင့်ဟု ဆိုလေသည်။ ။ ရွှေမောင်ကလည်း အလွန်မျက်ရည်မလွယ်သောသူ ဖြစ်နေရာ တံတွေးတွေ ဘာတွေ ဆွတ်၍ စိတ်ချပါဟု ပြောရသည်။ ။ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးကလည်း သနားစရာဖြစ်လာသည်။ ။

“ကိုရွှေမောင်ရယ်... ကြည့်လုပ်ပါဦး”

ဟု မပြောစဖူး ပြောလေသည်။ ။ ရွှေမောင်က ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဆိုသည် ။ ဤဆရာမကြီးလည်း ခေသူမဟုတ် ထောင်ပိုင်ကြီးထက် လက်စွမ်းသာသူဖြစ်သည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီးက နံနက်ခင်းက ဝါဒါတစ်ဦးကို ထုတ်ပစ်သည် ။ ညနေတွင် အလုပ်ပြုတ်သော ကိုယ်လူချောသည် အလုပ်ဆင်း လာလေသည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီးပင် အံ့ဩယူရလေသည် ။

“ဟေ့ကောင်....မင်းကို ငါမနက်က အလုပ်ကထုတ်ပစ်ပြီလေ... ဘာလုပ် အလုပ်ကိုလာသလဲ...”

ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးက ဆိုသည် ။

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီးထုတ်ပစ်ပေမယ့် ဆရာမကြီးက ပြန်ခန့်တာ၊ ဆရာကြီး မသိဘူး ထင်တယ်... ဟဲ ဟဲ...”

လထွတ်ကို မွတ်ကရောဟု ထောင်မှူးတစ်ဦးဆိုသံကို နားပင်းနေသောဝါဒါတစ်ဦးပင် ကြား၍ နားပင်းထိမ်းထင်းနှင့် တအားရယ်လေရာ အတော်ပွဲကျသွားလေသည် ။ သို့ကလို ပျော်စရာကောင်း ချိန်တွင် ထောင်ပိုင်ကြီး သေနာပေါ်နေသည် က တဖူနာနေသည် ဟု ပြောရမလို ဖြစ်နေ၏။

နောက်တော့ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် သွားပြီး ဆုတောင်းပွဲမကျင်းပဘဲ အာဏာပြန်ရသွားသော ရွှေမောင်ငနဲသားသည် လူမစွမ်း နတ်မအဖြစ် ထောင်တွင် ချယ်လှယ်ခွင့် ရသွားလေသတည်း။

“အဲ... ကျုပ် ခင်ဗျားကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျ၊ ရောက်စတုန်းက ဆို မာလကသွားပြီးတောင် အောက်မေ့တာလား အေးပေါ့လေ... လူဆိုတာတစ်နေ့ သေတောင်သေကြရတာပဲ ခင်ဗျားလည်း ဒေါသကြီးတယ်၊ ဒေါသကိုချုပ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ကတော့ ပင်စင်သွားပြီ”

ဟု ထောင်ပိုင်ကြီးသည် စေတနာနှင့် ရွှေမောင်အား ဆုံးမစကားပြောလေရာ ရွှေမောင်က အဘိုးကြီးမသွားမီ အကောင်းဆုံး ထမင်း တစ်ရက်တွင် ညမနက်ကျွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ သတည်း။

အခန်း(၃)

ထောင်ပိုင်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်တော့မည်ဆို၍ ရွှေမောင်ခေါင်း ဆောင်သော ထောင်အဖွဲ့ သင်္ဘောဆိပ်တွင် တင်္ဂူနှင့် စောင့်ကြရပြန်သည်။ ။ ယခု ပြောင်းလာမည့်ထောင်ပိုင်သည် ရွှေမောင်နှင့် လုပ်ကိုင်ဖူးသောသူဖြစ်၍ ဘာမှ ဝေဖန်စရာမလို အလွန်ခင်ကြ၏။ ချစ်ကြ၏။ ရွှေမောင် ဝမ်းသာ သကဲ့သို့ ကိုယ့်ဆရာလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သည် ကို စာပင်ရထားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်ဆရာရောက်မယ် ထမင်းကောင်းကောင်း ချက်စမ်း...”

ရွှေမောင်က သူ့မယားမိကြည်ကို အမိန့်တော်မြတ် ချ လိုက်လေသည်။ ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲနေသူများ ယခုမှ တွေ့ကြရပေမည်။ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဟောင်း ပြောကြဦးမည်၊ ငယ်ငယ်ကပွေခွဲကြပုံ၊ ရူးခွဲကြပုံကို စမြို့ပြန်ကြရဦးမည်။

သင်္ဘောရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွှေမောင်က ကိုယ့်ဆရာစုံတွဲကို မိမိအိမ်သို့ ခေါ်ချလာခဲ့ သည်။ ။ ထမင်းစားရင်း ပြောလိုက်ကြသည့်စကား မဆုံးတမ်းပေတကား။

ဆရာတပည့်လည်း ဟူ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းလည်း မည်သော ရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ လေပန်းနေသည် ကို ကြည့်နေကြသူများမှာ ရွှေမောင်၏ မိန်းမ မိကြည်နှင့် ထောင်ပိုင်က

တော်တို့ ပင် ဖြစ်သည် ။ ရွှေမောင်သည် ကိုယ့်ဆရာ၏ ဇနီးကို မမြင်ဖူး
ပေ။ ရွှေမောင်နှင့်ကွဲပြီးမှ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ သူများ ဖြစ်ကြသည် ။

ရွှေမောင်သည် ကိုယ့်ဆရာ၏ တိုးတက်မှု ဆုတ်ယုတ်မှုကို အကဲခတ်
နေသည် ။ ယခင်က အချိုး မျိုးပင်ဟု ယူဆရသည် ။ စီးပွားရေး တိုးတ
က်မှု လုံးဝမရှိ၊ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးများ ငါးတုံးလုံး ဆိုသလို ရွှေငွေမ
မြင်၊ ကိုယ့်ဆရာက အမြဲသောက်သည် ။ မြင်းလည်း လောင်းသည် ။
ပျော်ပျော်နေ သေခဲ့ဆိုသော စကားပုံကို လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်သည် ။ သ
ဘောကောင်းသည် မှာ ပြောစရာမလို လုပ်၍ ကိုင်၍ အလွန်ကောင်း
လေသည် ။

တစ်နေ့သောနေ့တွင် ဝါဒါတစ်ဦးက ရွှေမောင်အား
လာပြောသံကြားရ၏။

“ဆရာ... ဆရာ့ကို ထောင်ပိုင်ကတော်က ပြောတယ်။ ဦးရွှေမောင်
သိပ်မာနကြီးတာပဲတဲ့ ။ ထောင်ပိုင်ကြီးကိုတောင် ဆရာလို့ မခေါ်ဘူးလို့
ပြောနေတယ်”

ဦးရွှေမောင်သည် ငေးသွားလေသည် ။ ဦးရွှေမောင်မှာ
ထောင်ပိုင်ကြီးအား ယခင်စိတ်၊ ယခင်နှလုံး၊

ဒီကိုယ်ခန္ဓာက ဘယ်ကိုသွားမလဲဟု ထင်ခဲ့သည် ။ သို့နှင့်ယခင်လိုပ
င် ခင်မင်မှုနှင့် ဘွင်းဘွင်းပင် ဆက်ဆံခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် နှစ်ဦးချင်းကျ
လျှင်သာ နေခဲ့ပြောခဲ့ပါသည် ။ လူငယ်များ ရှေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးအား
အကြီးအကျယ် ဂါရဝပြုထားသည် ။ မိမိ အဖေ၊ မိမိအမေ၊ မိမိဆရာသ
မားကို မိမိတို့ က မရှိမသေလျှင် မည်သူက ရိုသေပါမည်နည်းဟု ဦးရွှေ
မောင်က သဘောထားသည် ။ အလုပ် သဘောနှင့်ပြင်ပရေးရာသို့ ဦးရွှေ
မောင်က မရောယှက်ရန် အမြဲသတိထားခဲ့သည် ။

တစ်နေ့တွင် ထမင်းစား ပါတီတစ်ခုမှ မင်းပေါင်းစုံ ဖိတ်လေသည် ။
မိကြည်က ကလေးများ သူ ဖြစ်သည် ။ လင်စုံမယားဖက် ကြွကြရန် ဖိ
တ်ထားရာမိကြည်မလိုက်က လူသစ်ဖြစ်သော ထောင်ပိုင် ကတော်
ကြောင်နေမည်စိုး၍ ရွှေမောင်က ထောင်ပိုင်ကတော် လိုက်ရင်မင်းလိုက်
မှ ဖြစ်မယ်၊ တိုးတိုး ပြောဖော်မရှိဘူးဟု ပြောလေရာ မိကြည်က ထောင်
ပိုင်ကတော်ကို လိုက်မလိုက် သွားမေး ရတော့ သည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီး၏
မော်ကတင်းက မိကြည်မဖြစ်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟု ဆိုလေရာ ထ
ဘီ ကစို သားကငိုသော မိကြည်မှာ သနပ်ခါးနှင့် ကျောက်ပျဉ်နှင့်
လုပ်ရပြန်လေသည် ။

ဤလို မင်းပွဲသဘင်မျိုးတွင် ဘာမှ မရှိသော မင်းကတော်များ တို့ သ
ည် ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် လာတတ်ကြသည် ကို လူတိုင်းအသိဖြစ်သ
ည် ။

မိကြည် အကျဉ်းတန်မသည် သူ့ကိုယ်သူ အလှဆုံး ဆင်ယင်လေသ
ည် ။ လှလောက်ပြီဟု စိတ်ချ ရသောအခါ ရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်အိမ်
သို့ သွားကြတော့သည် ။ ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးက မိကြည် ဝင်အလာ
တွင် ငေးကြည့်နေ၏။

“ကဲ...အစ်မကြီး၊ လုပ်လေ၊ ကျွန်မတော့ အလှဆုံး ဆင်လာတာပဲ၊ ဟဲ
...ဟဲ...”

မိကြည်က အရွန်းကလေးနှင့် ပြောလေသည် ။

“ကဲ ... ဒါပဲလေ သွားပေါ့ ...”

ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးက များစွာ မျက်နှာမကောင်း။ မင်းပွဲသဘင်
သို့ ရောက်သွားကြသည် ။ မိကြည်က

“လာ ... အစ်မကြီး ဒီမှာ ထိုင်ရအောင်”

ဟု ပြောလေသည်။ သို့ရာတွင် နေပါစေဆိုကာ သူ့ယောက်ျားနှင့်အတူ ထိုင်နေတော့သည်။ ။ မင်းက တော်ဆိုပြီး ပဝါတစ်ထည် ခြုံမလာနိုင်။ အိမ်တွင် နေသည် လည်း ဒါမျိုးပဲဝတ်၊ ပွဲထွက်သည် လည်း ဒါပဲ မြင်ရသည်။ ။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။ မိကြည်က ...

“ဒီလိုမရှိမှန်းသိရင် အတူတူလာတာ ကိုယ်ကလည်း ဝတ်မလာပါဘူး”

ဟု အိမ်ရောက်မှ ပြောလေသည်။ ။ မိကြည် စိတ်မကောင်းအဖြစ်ဆုံးမှာ ထောင်ပိုင်ကတော်ပြော သော စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ထိုစကားမှာ ...

“ထောင်မှူးကြီးကတော်က အတော်ငွေမက်တာပဲနော်”

ဟု ပြောသည် ဟု ဆိုလေသည်။ ။

အမှန်အားဖြင့် ရွှေမောင်တို့ ၊ မိကြည်တို့ မှာ သားသမီးတစ်ကျိပ်ခန့်နှင့် လူစဉ်မီသောသူများ မဟုတ်ပေ။ လျှမ်းလျှမ်းတောက် စိန်နှင့်ရွှေနှင့်ရှိသူများ မဟုတ်ကြပေ။ သားသမီးများ လွန်း၍ အလျင် မီအောင် မဝရေစာစားနေကြသော အိမ်ထောင်ကြီးသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။ ကလေးများ တစ်နှစ်တစ်ယောက် မွေးသူများ ဖြစ်ကြရာ ဘယ်ကလေးမှ အကူအညီရမည်ထား၍ လူလိုပြော၍ နားမလည်သူက ဒါဇင်ဝက်ကျော်ရှိနေ၏။ တစ်ခုတော့ရှိသည် ... ရွှေမောင်သည် အရက်မသောက်၊ ဖဲကိုလည်း ဘာအပွင့်မှ နားလည်သူမဟုတ်၊ မြင်းပွဲကို မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ရန်ကုန်ရောက်တုန်းက ငွေနှစ်ကျပ်ပေးပြီး တစ်ကြိမ် ဝင်ကြည့်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ။

သားသမီးများက ဟိုဟာဝယ်ပေး ဒီကစားစရာ လိုချင်သည် ပြော၍
ငိုရုံမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပေးဘူး ငိုလို့ သေသောကလေးမရှိ၊ တစ်
ယောက်အရေးမဟုတ်၊ တစ်ပြိုကြီးအရေး...

မိကြည်ကလည်း ဈေးတစ်ခါသွားမည့်အရေး ညဦးပိုင်းက စံမံကိန်း
ဆွဲကာ မြန်မြန်သွား မြန်မြန် လာ ကလေးများ အကျီမှ အစ စက်စုတ်တ
စ်လုံးနှင့် တစ်ကုတ်ကုတ်ချုပ် ဤကဲ့သို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အိမ်ထောင်မှုကို
ထိန်းသိမ်းနေကြသည် ။ ရုံပွဲမရောက်၊ ရုပ်ရှင်မှ တစ်လတစ်ကြိမ် လူစေ
တတ်စေ မသွားနိုင်...

ရွှေမောင်သည် အရက်ကိုလည်း သောက်ချင်သူဖြစ်သည် ။ ပွဲဆိုလျှင်
လည်း ဗေထီးဗေထီးဆို သွားချင်လှသည် ။ လူပျိုတုန်းက ကိုယ့်ဆရာ
ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်မှူးဘဝ အတူနေခဲ့စဉ်က သူများ ရှေ့ နေခဲ့သူဖြစ်
သည် ။ ယခု အရက်သောက်လိုလျှင် သားသမီးမျက်နှာကို ကြည့်ရသည်
။ အရက် တစ်ခါသောက် ငွေငါးကျပ်အောက်ထစ်ကုန်မည်၊ ငွေငါးကျပ်
သည် ကလေးနှစ်ဦးအတွက် ဖိနပ် ကလေး နှစ်ရန်ရမည်။

အကျီလေးနှစ်ထည်ရမည်ဟု တွက်လေသည် ။ သို့နှင့်မသောက်ဖြစ်
ပေ။ မည်သူသည် ရွှေမောင်အား နေ့စဉ် အလကား
ခေါ်တိုက်ပါမည်နည်း။ သို့အတွက် သူသည် အရက် မသောက်ဟု
ဆိုခြင်းဖြစ်သည် ။ သူသည် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းလိုက်ပြီး ကလေးတပြွ
တ်ပြွတ် မွေးနေသော သူတော် ကောင်းမဟုတ်။ အရက်သောက်ချင်လျ
က်နှင့် မသောက်ရသော လူမိုက်တစ်ဦးသာ အမှန် ဖြစ်၏။

မိကြည်နှင့် ရွှေမောင်တို့ သားသမီးဒုက္ခကိုခံရင်း နှစ်ပြားတစ်ပဲကို
စုကြသည် ။ စု၍ စိန်မဟုတ်တောင် ဥဿဖယားလောက်တော့ မိကြည်
ကဝတ်ပြီး ဂိုက်နှင့်ဆိုင်နှင့် သားသမီး တစ်ပြိုကြီးနှင့် ထဘီနိုင် ပဝါမနိုင်

ပြီးတစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့် နေရသူဖြစ်သည်။ ။ ဒီမပြောစလောက် ကလေးပင် ထောင်ပိုင်ကတော် ဖွတ်ကျောပြာစုနှင့်ကျတော့ အနုထဲတွင် သူအလှဆုံးဆိုသလို ဖြစ်သွားလေသလားမသိ၊ ထောင်ပိုင်ကတော်က အတော်ရွှေမက်တာပဲဟု ချီးကျူးသံကို မကြားစဖူး ကြားရလေသည်။ ။

အခန်း(၄)

“ဟာ... ဦးရွှေမောင်ကို ချီးကျူးသဗျို့ သားသမီးတစ်ပြုံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုစား ဘယ်လိုစုသလဲ ကျုပ်တော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ”

ထောင်ပိုင်ကြီးက ယောက်ျားသဘောဖြင့် ဆိုသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား ... ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း စုရတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လခစားများ ဟာ ကုန်သည် တွေလို မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ပြားတစ်ပဲကစုရတယ်။ ဥပမာ အထည်ကြီး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် လိုချင်တယ်ဆိုပါတော့။ နှစ်ထောင်မျိုး သုံးထောင်မျိုးကို ဘယ်လာ ဘတ်ခနဲပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းကောင်း ကို ရှာပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုကူစမ်းဗျာ... ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ် ကျွန်တော့်မှာ အခု ဒါပဲရှိတယ်။ တစ်လကို ကျွန်တော် ဘယ်မျှပေးမယ်၊ မပျက်ကွက်ရပါဘူး။ ခင်ဗျား အာမခံပေးစမ်းပါလို့ ပြောရင် ခံပေးကြတာပါပဲ။ ကတိတည်ဖို့ သာ လိုတယ်။ မှန်မှန်ဆပ်နောက်တော့ ပစ္စည်းရှင်ကုန်သည် က ဒီလိုအပေးမှန်တဲ့ လူကိုယုံပြီး တစ်သောင်းဖို့ အကြွေးယူဗျာ ရပါတယ်”

ရွှေမောင်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ရွတ်လေတော့သည်။ ။

“ကဲ... ဒီလိုဆို ကျုပ်ကိုလည်း ယူပေးစမ်းပဝါ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် မိကြည်ကို အမကြီးနဲ့ လွတ်လိုက်မယ် လိုချင်တာယူပါ။ အဲ ... မှန်မှန် သာပေးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ လျော်စရာတော့ မရှိဘူး... ဟဲ... ဟဲ”

ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီးသည် မှောင်ကုတ်သော မျက်နှာနှင့် ရွှေဆိုင်ကို ရောက်သွားလေသည် ။ မိကြည်က အာမခံထားခဲ့သည် ။ နောက်တော့ ထောင်ပိုင်ကတော်သည် မိကြည်နှင့်၊ ရွှေမောင်အိမ်သို့ လုံးဝမလာတော့။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိပေ။ မိကြည်နှင့် ရွှေဆိုင်ကုန်သည် တို့ တစ်ခါ ဈေးတွင် တွေ့ ကြသည် ဟု ဆိုသည် ။ကုန်သည် က...

“ခက်တာပဲဗျ ... ခင်ဗျားအာမခံပေးတဲ့ ဆရာမကြီး သူဟာသူတောင် ကြွေးမကျေသေးဘူး၊ သူများ တွေကို ခေါ် လာပြီး ကြွေးယူသွားတာ ကျွန်တော်တို့ မှာ ခက်နေပြီ။ ပြောရမှာ လည်း အားနာ၊ သူတစ်ဆင့် အာမခံပေးတဲ့ မိန်းမတွေ တစ်ထောင်ဖိုး လာယူသွားတယ်။ သွင်းငွေက ငါးဆယ် တစ်လကို သုံးဆယ်သာ လာပေးနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်။ ဒီအထဲ ဒီလတော့ မပေးနိုင်သေးလို့ ဆိုတာက ပါသေးတယ်”

ဟု ချူသံပါအောင် ညဉ့်သံကိုကြားရသောအခါ ဦးရွှေမောင်တို့ မှာ ကုန်သည် မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲတော့ပေတကား။

ဒီလောကတွင် လူမှုရေးရာကို နားလည်ရန် အလွန်ခက်လေသည် ။ လူမှုရေးရာကို အထက်တန်း ကျပါသည် ဆိုသော လူ့အသိုက်အဝန်းကပင် မသိနားမလည်ကြသည် ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြုံတွေ့ ရပါလိမ့်မည်။ တချို့ကို ဥပမာပြရလျှင် ချေးထားသောပိုက်ဆံကို ကတိအတိုင်း အချိန်မှန် ပြန်မပေးခြင်း၊ ငှားယူသွားသော သူပစ္စည်းကို အပျက်ကြီးလာပေးခြင်း၊ အစရှိသော ကိစ္စများမှာ အသေးအနုတိစ္စဟု ထင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း တစ်ဖက်သား၏ အထင်မြင်သေးခြင်း၊ ညူှုစုခြင်းကို ခံရခြင်းများ ဖြ

စံတတ်ပေသည် ။

တချို့တလေ မင်းကတော်ကြီးများ ဟု အခေါ်ခံနေကြသူများကို တွေ့ဖူးလေသည် ။ သူတို့ သား သမီးက မရှိသည့်တိုင် သူတို့ တွင် အိမ်စေများ နှင့်ဖြစ်ရာ အလွန်လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်ကြ၏။ ထိုမင်းကတော်ကြီးသည် လက်အောက်အရာရှိ ဇနီးများ တို့ ခေါ်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လမ်းသလားနေကြသည် ။ သွားတိုင်း လက်အောက်အရာရှိဇနီးကို ခေါ်တတ်သည် ။ လက်အောက်အရာရှိ ဇနီးတွင် သားသမီး တစ်ပြုံကြီးနှင့်အိမ်တွင် ကလေး ဘာဖြစ်နေသည် ကိုမသိ၊ ဆယ်ကြိမ်သွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်ကြိမ် မလိုက်နိုင်သောအခါ အလိုလို ရန်ငြိုးဖွဲ့လေတော့သည် ။ လောကတွင် ဤကဲ့သို့ မသိဆိုးဝါးသော လူမှု ရေးရာကို မသိသောသူများ ၊ များစွာပင်ရှိနေကြ၏။ လူမှုရေးရာကိစ္စ သိကြသောသူများမှာ ပညာ တတ်အခေါ်ခံတိုင်းလည်း မဟုတ်၊ ပညာတတ်ပြီး လူမှုရေးရာ မတတ်သူများ ရှိကြ၏။ ထိုမှ တစ်ဖန် ငါလူကြီး၊ ငါလုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်၊ ငါ့ကိုကြောက်ရမယ်ဟူသော လူမှုရေးမသိသော ကိစ္စမှာ အဆိုးဆုံးဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်လေသည် ။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင် ယောက်ျားကောင်း၍ မိန်းမမကောင်းသူ၊ မိန်းမက ရည်မွန်၍ ယောက်ျားကဘုစာ၊ ဘယ်လိုလုပ်၍ မှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ မရသော အိမ်ထောင်စုများ ရှိတတ်ကြပြန်သည် ။ အဆိုးဆုံးမှာ မိန်းမလုပ်သူက ဘာမသိညာမသိ ယောက်ျားအလုပ်တွင် ဝင်၍ ဩဇာအာဏာပေးခြင်းမှာ အတော်ကြီးကို ဆိုးလေသည် ။ ဦးရွှေမောင်နှင့်ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ ၏ ခင်မင်မှုကြားတွင် ပျက်စီးစေမည့် အကြောင်းက အလိုလိုနေရင်း ဖြစ်လာပြန်သည် ။

ထောင်ဆိုသည် မှာ မိတစ်ရာသားနှင့် အလုပ်လုပ်ရလေရာ

အထူးသဖြင့် အရာထမ်း၊ အမှုထမ်း များကို တိုက်ရိုက်အုပ်ချုပ်ရေးနှင့် ပြောရဆိုရသူမှာ ထောင်မှူးကြီး ဦးရွှေမောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ။ အလုပ် မကောင်းသူကို ခပ်မာမာပြောရသည်။ ။ မမှတ်သေးလျှင် စာရွက်ပေရွက်နှင့် အရေးယူရသည်။ ။ တစ်နေ့တွင် ထောင်ကြပ်လူလည်တစ်ဦးကို ဦးရွှေမောင် မတတ်နိုင်တော့၍ စပ်စပ်ကလေး လုပ်လိုက်သည်။ ။ ထိုဝါဒါသည် ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ထံ ချဉ်းကပ်လေသည်။ ။ သူတို့ ဘာပြော ကြမှန်း မသိ အဖြေကား တစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်သည် အကျဉ်းသား လူလည်များကို တိုးတိုးခေါ် မေးသည် ဟု ကြားရသည်။ ။ မေးသည့်အကြောင်းမှာ အထူးမဟုတ် ဒီထောင်တွင် တစ်ထောင်လုံးကို ဦးရွှေမောင် အုပ်စားနေသည် ဟု အယူရှိပြီး သတင်းယူသည် ဟု သိရလေသည်။ ။

ထိုမျှမက ထောင်ကြပ်လူလည်၏ အစီရင်ခံချက်အရ မည်သူသည် ထောင်မှူးကြီးလူ မည်သူက ထောင်မှူးကြီးအချစ်တော်ဟု ပြောထားပြန်ရာ ထိုသူကို ထောင်ပိုင်ကြီးက မထိတထိနှင့် ...

“မင်းလားကွ... .ထောင်မှူးကြီးတပည့်...”

ဟု အရည်မရ အဖတ်မရ မေးလာပြန်လေသည်။ ။

ဦးရွှေမောင်နှင့် ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ အတော်ပျော်ရွှင်စွာ လပေါင်းအတော်ကြာ လုပ်လာခဲ့ပြီးမှ ဦးရွှေမောင် အုတ်ရိုးကို ဖဲ့ရောင်းနေသလား၊ ပါတီထောင်နေသလားဆိုသည် ကို မသိသည် ကပင် ကိုယ့်ဆရာ ညံ့လှပေသည် ဟု ပြောရန်မှ အပ ဘာမှ မမြင်ပေ။ တကယ်ဆိုလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် လုပ်သင့်ပေသည်။ ။

ထောင်တစ်ထောင်တွင် ထောင်မှူးကြီးသည် အမုန်းခံရဆုံးသော ပုဏ္ဏားဖြစ်လေသည်။ ။ သူ့ကိုပင် ထောင်ပိုင်ကြီးများက အလိမ္မာနှင့် ခိုင်း

စားလိုက်နိုင်သည်။ ။ ဤအကြောင်းကို သိပါလျက် ချစ်လျှင်ကျိုး မုန်းလျှင်အပြစ် လုပ်လာသည် မှာ အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

တစ်စတစ်စနှင့် ဦးရွှေမောင်က အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကျဉ်းသား တစ်ဦး လခစားတစ်ဦးကို ဤနေရာတွင် ချထားလျှင် ထောင်ပိုင်ကချက် ချင်းပြောင်းဟု လုပ်ပစ်လေသည်။ ။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်မှာ အလုပ်ဟူသမျှ ကို အသေးအမွှားကအစ သူ့ဆီသာထိုးပေးလိုက်သည်။ ။ ဘာကြောင့် ဤသို့အဆင်မပြေ ဖြစ်လာသည် ကို ရွှေမောင်ကတော့မသိ။ သို့ရာတွင် သူတို့ အကြောင်းနှင့် သူတို့ ရှိပေလိမ့်မည်။ ခင်မင် သောသူအချင်းချင်း ဇာတ်ကွဲခြင်းမှာ ဖဆပလ ကွဲသည် ထက်ဆိုးတတ်၍ ရွှေမောင် ဘာမှ မပြောတော့ ပေ။

မပြောလွန်းမက မပြောပဲ နေပြန်လျှင်လည်း လူတို့ ၏ သဘောသည် ခက်လှပေသည်။ ။ ငါ့ကို သူ ကြောက်တာပဲ၊ လုပ်ရင် ငါဆော်ထည့်လိုက်လို့ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရလိမ့်မည်ဟု ထင်ကာ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိမှန်းမသိ လုပ်ကြပြန်လေသည်။ ။

“ထောင်ပိုင်နှင့် ထောင်မှူးကြီး အရင်လို မဟုတ်ဘူး ဟေ့”

ဟု လူငယ်များ အကဲခတ်မိသောအခါ ယခင်က ချစ်ပါသည်။ ။ ခင်ပါသည် ဆိုသော သူတို့ သည် ရွှေမောင်ထံမှ ဖယ်ခွာကြလေသည်။ ။ ဖယ်ခွာရုံက ကိစ္စမရှိ၊ ကိစ္စရှိသည် မှာ ထောင်ပိုင်နှင့်သူကတော် အားရဝမ်းသာဖြစ်အောင် ရွှေမောင်၏ အကြောင်း၊ ရွှေမောင်၏ မိန်းမအကြောင်း တစ်နေ့တစ်မျိုး သွားပြောနေသည် ဟု သိရလေရာ ဦးရွှေမောင်မှာ ခင်မင်သောသူတစ်ဦးနှင့် ကွဲအောင်လုပ်ကြသည် ကို အထူးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ခက်သည် မှာ ဖြေရှင်းရအောင်ကလည်း ဘာကနေဖြေရှင်းရမှန်း မ

သိသည် က ခက်လှပေသည် ။

တစ်နေ့တွင် ဦးရွှေမောင်၏ ရုံးအလုပ်နှင့် ခိုင်းနေသော ဝါဒါတစ်ဦး ခွင့်ယူသွား၏။ ထိုသူ ပြန်ချိန်နီးသောအခါ ဦးရွှေမောင်က ခွင့်ရက်တိုနှင့် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားလေသည် ။ မသွားမီ သက်ဆိုင်သော လက်အောက်အရာရှိတစ်ဦးအား ဒီဝါဒါပြန်လာလျှင် ယခင်သူ့နေရာတွင် ချထား လိုက်ပါဟု မှာ သွား၏။

ဦးရွှေမောင် ပြန်ပြီး အလုပ်ဝင်သောအခါ လူသစ်တစ်ဦးကိုတွေ့ ရလေသည် ။ သို့ရာတွင် ဦးရွှေမောင် ဘာမှ မပြောပေ။ တစ်ဖြည်းဖြည်းမှ မှာ ခဲ့သူအား မေးကြည့်မိသည် ။

“ဟာ ... ဆရာ၊ ဆရာမှာ ခွဲတာ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ထောင်ပိုင်က ဒီလူကို ဦးရွှေမောင်နှင့် မထားနဲ့ ၊ ပြောင်းပစ်လို့ ပြောတယ်ဆရာ၊ သိပ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ...”

ဟု ပြောသံကြားလေရာ ရွှေမောင်ဘာပြောစရာ ရှိပါမည်နည်း။

အခန်း(၅)

ထောင်ဥပဒေအရ ကြက်၊ ဘဲ၊ နွား မွေးမြူလိုလျှင် လက်အောက်အရာရှိများ သည် ထောင်ပိုင် ထောင်တာဝန်ခံများ ထံ ခွင့်တောင်းရလေသည် ။ ကလေးသားသမီး များ သူကို သင့်တော်သလို ခွင့်ပြု၏။ သို့ရာတွင် ထောင်ဥယျာဉ်ကို မဖြတ်ရ၊ အချင်းချင်း ဤကိစ္စနှင့် ရန်မဖြစ်ရဟု ခြွင်းချက်ဖြင့် ခွင့်ပြုလေ့ရှိသည် ။

ဦးရွှေမောင် ဤထောင်ရောက်စက ကြက်၊ ဘဲ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အချင်းချင်း မိန်းမများ သတ်ကြ၊ ယောက်ျားချင်း သတ်ကြနှင့် ကြုံလေ၍

အားလုံးကို ဘာမှ မမွေးရဟု ယခင် ထောင်ပိုင်က အမိန့် ထုတ်လိုက်မှ အေးသွားလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဤထောင်ပိုင်ရောက်ပြီး ဦးရွှေမောင်နှင့် တစ်မျိုး ဖြစ်နေကြသည် ဟု ထင်နေကြသော အချိန်တွင် ကြက်၊ ဘဲ မွေးကြ လေ တော့သည်။ ။ ထောင်ပိုင်မပြော။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ဘာမှ မပြောပေ။ မွေးသောသူများမှာ အခြေအနေအရ ထောင်ပိုင်၏ လူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ရွှေမောင်က ကြောက်ပြီး မပြောသည် တော့ မဟုတ် ရန်မဖြစ်ကြသေး ချ် ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ပြောလျှင်လည်း သာ၍ အထင်လွဲမည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တွင် မနက်စောစောစီးစီး ဘဲအကောင် နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ဦး ရွှေမောင်၏ အိမ်အောက် ဝင်အော်လေ၍ ကလေးနေမကောင်းသဖြင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ရသော ရွှေမောင်သည် မှေးမယ်ကြိုကာ ရှိသေး ဘဲ အော်သောကြောင့် မအိပ်ရတော့ပေ။

ဘဲရှင်ကို အနီးအနား ထမေးရလေတော့သည်။ ။ ဘဲရှင်မှာ ဦးရွှေမောင် ရုံးခန်းမှ ထောင်ပိုင် ပြောင်းပစ်သည့် ထောင်ဝါဒါ ဖြစ်သည်။ ။ သို့နှင့် ဦးရွှေမောင်သည် ထိုသူအား ခေါ်ပြောရတော့သည်။ ။

“မင်းဘဲကွာ ... ငါခြံထဲက သစ်ပင်တွေလည်း ကုန်ပြီ။ အော်တာက လည်း နေ့အော်ညအော်နဲ့ အတော်ကြာနေပြီကွ။ ငါ့မယ် ကလေးနှစ် ယောက်တောင် ဆရာဝန် ခေါ်ထားရတာ မင်းသိသားပဲ။ ကလေးမအိပ် ရ၊ လူကြီး မအိပ်ရ ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ထိန်းဦးမှ ပေါ့ ...”

ထောင်ဝါဒါသည် ဘာမှ မပြောပဲ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ။ ဘဲမှာ ထိန်းသိမ်းခြင်းမရှိ၊ ရွှေမောင် တို့ ခြံထဲရောက်မြဲ၊ အော်မြဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ သို့နှင့် ထိုသူအား ခေါ်ပြောရပြန်သည်။ ။

“ဟေး....သိပ်အော်တဲ့ ဘဲကို ရောင်းပစ်ပါလားကွ”

ထိုဝါဒါသည် ဘာမှ မပြောပဲ ထွက်သွားပြန်သည်။ ။ ဤထိုဝါဒါသည် ယခင်က ဦးရွှေမောင်ထံ လုပ်နေ၍ ရွှေမောင်၏ လူဟု ခေါ်ကြ၏။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း သဘောတူပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူများ ထက်ထူးပြီး ဘာအခွင့်အရေးမှ မပေးခဲ့ပေ။ ဦးရွှေမောင်ပေးသော အခွင့်အရေးတော့ ရှိသည်။ ။ ထိုအခွင့်အရေးမှာ ဦးရွှေမောင်သည် တိတ်တိတ်ကလေး အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ ဖိနပ်၊ ကလေးအနီးကစပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး ပေးခဲ့သည်။ ။ နေ့တိုင်း ဟင်းတစ်ခွက် ခေါ်ပေးခဲ့သည်။ ။ ဦးရွှေမောင်ကလည်း ခိုင်း စရာရှိ အချိန်မရွေး ခေါ်ခိုင်း၏။ ရုပ်ရှင်သွားလျှင်လည်း ခေါ်သွားလေသည်။ ။

ဦးရွှေမောင်သည် သူ၏ သားတစ်ဦးပမာ သူသည် ကလေးများကိုလည်း သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြာမြင့်စွာ ခင်မင်ကြသူနှစ်ဦး ဘာဖြစ်လာမှန်းမသိ၊ ထောင်ပိုင်က ခွဲထုတ်လိုက် ထောင်ပိုင် ကတော်ထံ သူတို့ လင်မယား ညစဉ် ခစားကြရသည် ကို မျက်စိနှင့် မြင်နေရလေသည်။ ။ တစ်နေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ဒေါဖောင်းကာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဦးရွှေမောင်အား ခေါ်မေးတော့သည်။ ။

“ခင်ဗျားက ဟိုအကောင်ကို အတင်း ဘဲရောင်းခိုင်းတယ်ဆို”

“ခင်ဗျာ ဘယ်အကောင်လဲ ...”

“ခင်ဗျား အိမ်နားကအကောင်...”

ထောင်ပိုင်က ထန်ထန်ကလေးပြောလေသည်။ ။

“ဪ... သိပြီခင်ဗျ။ မနေ့က ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်က အော်တတ်တဲ့ ဘဲ ရောင်းပစ်ပါလား လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မယ်

ကလေး နေမကောင်းဘူး။ ဒါနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ နေပါဦး ခင်ဗျ...ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မေးသလဲ ဘယ်သူကပြောသလဲ ...”

“လက်အောက်ငယ်သားတွေကို အတင်းမလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ ဗျ ...”

ဦးရွှေမောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ထောင်းကနဲ ဒေါပွနေတော့သည် ။

“ကျွန်တော်က လူငယ်တွေကို အဓမ္မလုပ်တာ ထားပါဦး၊ ထောင်ပိုင်ကြီးအိမ်က ချေးကအစ၊ သေးကအစ အတိုင်းအတောတွေ လက်မခံစမ်းပါနဲ့ ။ ဆန်စင်ရာ ကျည်ပွေ့လိုက်လုပ်နေရင် တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့ပါလိမ့်မည်”

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဒီလောက်တောင် အထင်သေးသလား”

နို့ ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်က အော်တဲ့ ဘဲကို ရောင်းလိုက်ပါလားလို့ ပြောမိတာနဲ့ ကျွန်တော် က ရာဇဝတ်မှု သင့်ရောလား။ ဒီမယ် ကျွန်တော် ပြောမယ် ပြောလက်စတော့ မထူးဘူးဗျာ။ နောက် တော့ ခင်ဗျား လုပ်ချင်တာလုပ်။ ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော့်ရုံးက တစ်နေရာကို ချထားလိုက်တာက ဘာကိစ္စ။ ကျွန်တော် ထောင်မှူးကြီးပါ။ ဒီအကောင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ လုပ်ရတာ မလုပ်ချင်ပါဘူးလို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ မလုပ်ချင်တယ်ထား ထောင်ပိုင်ကြီးက လူကြီးပဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးရမယ်။ သူ့အပေါ် ကျွန်တော် ဘာမတရား လုပ်ဖူးလည်း ခေါ်စစ်ရမယ်။ ကျွန်တော် ခွင့်မသွားခင် သူနဲ့ တွေ့ပြီးသား ဘာမှ မပြောဘူး။

တကယ်ဆို သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မလုပ်ချင်ပါဘူးရယ်လို့ ပြောရင် ကျွန်တော် ဒီထောင်ကိုလာတာ သူ့ကိုအားကိုးလို့ လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ထောင်ပိုင်ကြီး ခေါ်မေးပါဦး။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား မိန်းမ ရွှေကြိုး ဆွဲရအောင် လုပ်ပေးတဲ့ သူပါ။ ဘာလဲ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ဥစ္စာအားလုံး ခိုး

ထားတဲ့ ပစ္စည်းလို့ ထင်သလား။ ကျွန်တော်က ဘွင်းဘွင်းပဲ....မှားရင်
ခြေထောက်ကိုင် ရှိခိုးမယ်ဗျာ...မမှားရင် ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ ပြောမှာ ပဲ
”

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် အထူး ဒေါပွသွားလေသည်။ သူသည် ချက်ချင်း
သူ့လူလုပ်ထားသော ရွှေမောင်၏ တပည့်ဟောင်းကို ခေါ်ခိုင်းပြီး မေး
လေရာ ဟိုအကောင် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။ သူ့လူ မပြောသကဲ့သို့ သူလ
ည်း ရွှေမောင်အား မပြောတော့။ ပြောသူမှာ ရွှေမောင်သာ ဖြစ်လေသည်
။

“ကဲ....ဟိုတုန်းကတော့ ဘဲရောင်းဖို့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ အခုမှ ပဲ ပြောရ
တော့မယ်၊ ဒီဘဲကို ထောင်ပိုင်ကြီးပဲ ရောင်းခိုင်းပါ။ ဒါ ထောင်ဥပဒေအ
ရ ပြောတာပဲ မရောင်းခိုင်းရင် ကျွန်တော် ဆိုင်ရာကို သွားမယ်”

ပေါက်ကွဲရန် အချိန်ယူနေခဲ့သော ဗုံးကြီးသည် ယနေ့မှ ပေါက်ကွဲ
လေတော့သည် ။ ဒေါသဗုံး အိုးသည် လူတိုင်းတွင် ရှိကြသည် ။ ပေါက်
ကွဲရန် စနက်တန်ကို တပ်ပေးသူရှိက ပေါက်ကွဲစမြဲပင် ဖြစ်သည် ။

မိန်းမဖြစ်သူ၏ မနာလို ဝန်တိုမှုကစပြီး သူ၏ အကျိုးကို လိုလားသူ
ခင်မင်သူ တစ်ဦးအပေါ် တစ်စတစ်စ စိတ်ပြောင်းပြီး ရန်သူလို လုပ်လာ
သောသူကို ရွှေမောင်က မားမားကြီး ရပ်ခံလေသော အခါ ဘာမှ မပြော
တော့ပေ။

“ခင်ဗျား ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ရန်ရှာ
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့....ထားပါလေ၊ ကျွန်တော်လည်း လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူး
လို့ ပြောပြီးသားပဲ။ သူများ မ ဟုတ်တာလုပ်ရင် ကျွန်တော် ငုံ့ခံနေမယ့်
အစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး....”

ခင်မင်သူအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲရပေပြီ။ လူဟူသမျှသည် ကိုယ့်မိန်းမကို ချစ်ကြသည် ။ မိန်းမပြောသမျှ လင်များက ယုံကြည်ကြသည် သာ ဖြစ်သည် ။ ပြောဖန်များ မိန်းမစကား အောင် သည် ဟု ဆိုရိုးရှိကြသည် ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမအချင်းချင်း စီးပွားပြိုင် ဂုဏ်ပြိုင်ကြသောအခါ ခင်မင် သော ယောက်ျားများ အချင်းချင်း အထင်လွဲမှု ဖြစ်ပေါ်တတ်လေသည် ။

နောက်နေ့များ တွင် နှစ်ဦးစလုံး စကားတော့ ပြောကြသည် ။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိကြတော့ချေ။ သို့ ရာတွင် ကုသိုလ်ကံ ကောင်းကြပေသည် ။ ထောင်ပိုင်ကြီး မကြာမီ ပြောင်းရွှေ့သွားရလေသည် ။

ထောင်ပိုင်ကြီးပြောင်းအသွားတွင် ရွှေမောင်က ရောက်တုန်းကလို ထမင်းကျွေးရန် စိတ်မကူး။ အမှန်မှာ လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်ဆိုသော သဘောကို ရွှေမောင်လူမိုက် သဘောမပိုက်တတ်ပေ။ ရွှေမောင်က သဘောပိုက်သည် မှာ ဤလူသည် အရင်ကလူကောင်း၊ ယခု သူ့တွင် ယခင်ကစိတ် မရှိတော့။ နောင်ကိုလည်း ဤသဘော ရှိကောင်းရှိပေမည်။ ရွှေမောင်က ဤသို့ စိတ်ကူး လိုက်လေ သည် ။

ငယ်စဉ်က စတုတ္ထတန်း မြန်မာစာတွင် ဖတ်ဖူးခဲ့သည် ။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် သားရေ ကုန်သည် နှင့် စပါးကုန်သည် တို့အား စပါးဝယ်အသွားတွင် စပါးကုန်သည် ကို နေရာကောင်းပေးပြီး အပြန်တွင် သားရေကုန်သည် ကို နေရာကောင်း ပေးပြန်သည် ။ ဘုန်းကြီး၏ စိတ်တွင် ကုန်ဝယ် သွားစဉ်က စပါးကုန်သည် က ထိုအရပ်တွင် စပါးပေါပါစေဟု ဆုတောင်းမည်။ သားရေ ကုန်သည် က ကျွဲ၊ နွားများများ သေမှ ဈေးပေါပေါရမည်ဟု စိတ်ကူးမည်။ အပြန်တွင် စပါးကုန်သည် က ရောင်းမည့် အရပ် စပါးရှားပါစေဟု ဆုတောင်းမည်။ သား

ရေကုန်သည် က ကျွဲနွားမသေပါစေနဲ့ ဒါမှ ဈေးကောင်းနှင့် သူဝယ်လာ သည့် သားရေ ရောင်းရမည် ဟူ၍ စိတ်ကူးကြလိမ့်မည်ဟု ဘုန်းကြီးက ယူဆသည် ဆို၏။

ထို့အတူ ပထမထောင်ပိုင်အား လူဆိုးထင်ပြီး ရွှေမောင်က ထမင်းမ ကျွေးဘဲ သူစိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ပင်စင်သွားမှ ကျကျနန ကျွေးခဲ့လေသ ည့် ။

နောက်ထောင်ပိုင်ကို ယခင်ခင်မင်မှုနှင့် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ထ မင်းကျကျနန ကျွေးခဲ့သည် ။ သွားခါနီးတွင် ကျွေးရန် စိတ်မကူးတော့ ပေ။ သူသည် ဟိုရောက်လျှင်လည်း ဒီလိုပင် ရှိလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး လို က်လေသည် ။

ရွှေမောင်သည် လူသဘာဝ၊ ဟိုလူမကောင်း၊ ဒီလူမကောင်းနှင့် ကောင်းကောင်း ကြီး ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ကိုယ်တိုင် ကောင်းသလား ဆိုးသလား ဆိုသည် ကို သူမပြောတတ်သည် မှာ လူသ ဘာဝပေတကား။

မြောင်းမြမောင်ကို

* * *